

Nógv fólk vitjar húsini hjá Niels. Um summarið eru tað ikki so fá ferðafólk, sum leggja leiðina fram við, og teimum tekur Niels væl ímóti.

Mynd: Jan Müller

– Eg taki væl ímóti teimum og tað er stuttligt at hava samband við fremmandu fólkini. Tey dáma øll sera væl húsini hjá mær, og tí kann eg ikki lata vera við at vísa teimum runt og greiða frá øllum, sigur hann.

Vitjanar eru so titrar og av so ymiskum fólk, at Niels sigur seg hava góða venjing í fremmandum málum – eitt nú týskum.

– Nú ein dagin var eitt týskt par her og vitjaði, og tað var sera hugnaligt at vísa teimum og runt, og sita og prátta við tey eina løtu.

Á norðoyastevnu hevði Niels framsýningin úttanfyri hjá sær. Átlanin var hon skuldi vea leygardagin, men hon varð flutt til sunnudag, tí veðrið var so ringt leygardagin.

Nógv fólk vitjaðu, og Niels hevur hug at royna tiltakið aftur. Men tað er næstan ógjörlikt at lýsa framsýningina, tí alt avgerandi er, hvussu veðrið er.

Tekur surrealismuna fram um

Niels malar bæði natúrligar málningar og abstraktar, og fyri hann er tað lætt at velja,

skuldi tað verið neyðugt.

– Tað er stuttligt at mála teir surrealistisku málningarar. Teir krevja meira av tínum hugflogi, og eg haldi tað eru alt ov fáir føroyingar, sum takast við hetta slag- ið av list.

Hann brúkar fjølbroytt evni í málningini, og hann avdúkar at málarin, sum honum dámar best, er Salvatore Dali.

Men Niels hevur einki ímóti at mála landsløg og líknandi, og á Royststovu í Klaksvík, sum er ein matstova, og er granni hjá Niels, hevur hann málað eitt stórt landslag á alla grundina. Fyri klaksvíkingar er hesin málningur partur av býarmyndini, men gestir í býnum leggja úttan íva merki til húsini.

– Tað munnu vera tikin nógvir hundrad myndir av teimum húsunum og málningunum, og tær eru úttan íva farnar um allan heimin, sigur Niels, sum er glaður fyri stóra málningina á Royststovu.

Eisini tónleikur
Uniframt at mála, hevur Niels í Horni verið tónleikari alt sitt liv, og hann er tað enn. Hann spælir í ból-

Níðanfyrir parabolskermir hongur ein surrealistiskur málningur. Hetta slagid av myndalist er nakað, sum Niels dámar sera væl, og hann heldur, at alt ov fáir føroyskir listamenn mála stíkar málningar.

Mynd: Jan Müller

inum Birds, sum framvegis er í gongd, og sum vandi so seint sum fyrrakvöldið, tá vit práttaðu við Niels.

– Eg stóð á palli fyrstu ferð í 1964, og eg spældi enn. Eg spældi fyrst í bólkinum Atlantis, men í 1967 fór eg upp í Birds, sum manglaði ein bassspælara, og har havi eg verið síðani, greiður hann frá.

At hann var ungur, tá rock'n'roll og veruligi rockurin hevði sínar góðu dagar, sæst aftur í tónleikinum hjá Birds og í plátusamlingini hjá Niels.

Honum dámar sera væl rock'n'roll tónleik, og hann tosar við virðing um Led Zeppelin, Jimi Hendrix, Eric Clapton, Johnny Winter og aðrar. Og sum so nógvir aðrir á hansara aldri, heldur hann lítið um tónleikin, sum nú kemur fram.

– Tað hevur altíð verið nógvur tónleikur í okkara húsi. Pápi mín og beigi mín hava spælt, og einki er meira natúrligt fyri meg, enn at spæla. Eg veit ikki hvat er sum ger tað, men mær dámar framvegis eins væl at standa á palli sum fyri 30 árum síðani, sigur hann.

– Tónleikurin sirkulerar í blóðinum.

Og tað má man væl eisini siga, at málning ger!

Dánjal Norðbø níti

Dánjal í Klingruni, mín góði vinmaður!

Við fáum, men væl meintum orðum sendi eg tær eina inniliga kvøðu, nú ið tú hin 13. í hesum mánaði fer um tey níti árin. Tá ið eg hitti skyldfólk tíni norðuri í Havn, spyrji eg javnan eftir tær, og seinast varð mær sagt, at tú hevðist við eftir vónum. Tað er ynski mitt og bøn, at tú fær notið føðingardagin saman við góðum frændum og vinum, sum tú eigur nógv. Fegin eri eg um at kunna teljast teirra millum, og fer eftir ætlan, renni eg meg suður um fjørð at finna teg.

Vit hava kenst, síðan eg á sinni gekk um hagarnar í Klivaløk og Söltuvík við matrikstovumonnum saman við heimasandsmonnum, ið har áttu og roktaðu. Ørindi míni vóru at skriva upp staðanøvn, ella rættari, taka tey upp á band saman við søgum og øðrum upplýsingum um tey. Har vóru mangir fróðarmenn við, men fastast í minni standa tit báðir svágurin Hans hjá Demmuni við tykkara ljómandi vakra og sterka sandsmáli. Tær lóturnar er ein fragd at minnst aftur á. Aftur at nøvnunum fekk eg nógvir søgurnar upp á snælduna, teirra millum ta um mannin, ið varð bjargaður upp á Hælin í Hesti. »Enn eru ráð á Hæli«, segði maðurin og bant neytsbondini saman og læt ríður til mannin undir í neðra.

Ikki gloymi eg tey mongu, góðu brøv, ið tú sendi mær til máltáttin »Orðabókina«. At lesa tey var sum at hoyra teg sita undir liðini á mær og prátta. Eg eri tær ævinliga takksamur fyri alt dygdargott orðatilfar, ið eg havi fingið frá tær, bæði skrivliga og munnliga. Tá ið eg havi verið á gátt í tínum hugnaliga heimbyli í Klingruni, hevur ikki verið leingi, til lummarbókin var á knænum og blýantur í hond! Ikki eru tær fáar ferðirnar, eg havi ómakad teg til telefonina hjá systri, tá ið okkurt hevur verið at spyrja um úr sandsmáli. Einaferð, eg hevði ringt, bað eg um umbering fyri at hava órógvad. Nei, tað var einki um at tala, ikki meir enn reipslongd millum húsini! Hvussu mong munnu tey vera, ið taka til tilflok longdarmát longur. Tað er íðuliga í orðabókararbeiðinum, at orðaseðlar koma fyri við navninum Dánjal Norðbø. Sandi. Nú ein dagin kom ein upp í hondina við hesum setningi, helst eftir uppskrift frá prátta okkara millum: »Tað var, áðrenn hann fekk yndi til hennara« (navn hennara dylji eg her). Onkur yngri hevði sagt, og helst eisini skrivað, »áðrenn hann bleiv forleskaður í henni«, tí tað sigst ikki øðrvísi, skal tað vera »livandi« mál, eru tað summir, ið vilja vera við! Men soverðið hálvðanskt vikublaðamál tekur Dánjal sær ikki í munn, hann er málsliga betur kálvføddur enn so, heimasandsmaður, sum hann er, við ættarbondum eystur til Skálavíkar og suður til Hvalbiar.

Dánjal góðin, tú veri væl fagnaður á nítiáradegnum, og unni Drottin tær lívsdagarnar góðar, ið tú eigur á.

Vinarlig heilsan,

Jóhann Hendrik

ÁRSFUNDUR Føroya Fornminnagrunns

verður í 1996 hildin leygardagin, tann 27. juli, kl. 3 seinnapartin í Hornahúsinum, J. C. Svabosgøta, í Havn.

Allir stuðulslimir verða bidnir at mótta.

FØROYA FORNMINNAGRUNNUR